

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

מה שמה של האם?

הרב יצחק ויינברג

בתור מי שגדל בביתו של השליח המפורסם של הרבי, הרב יוסף ויינברג, הייתה לרבי השפעה עמוקה על חיי מגיל צעיר, וברור היה לי שבבוא העת אצא גם אני בשליחותו של הרבי.

זכורות לי במיוחד שתי הזדמנויות שבהן העניק לי הרבי הדרכה והכוונה כנער בשנות לימודי בשיבה. האחת הייתה כאשר נכנסתי ליחידות לרגל יום הולדתי התשע עשרה. בין היתר, שיתפתי את הרבי בכך שפעמיים במהלך השנה החולפת החמצתי את תפילת ערבית, ושאלתי מה התקנה על כך. הרבי המליץ שאלמד דיני תפילה מתוך שולחן ערוך הרב, שחיבר מייסד חב"ד רבי שניאור זלמן מליאדי. כך עשיתי, והקפדתי מאז שלא להפסיד שום תפילה.

פעם נוספת הייתה בגיל עשרים ואחת, כאשר כתבתי לרבי על כך שאחרי לימוד עיוני בספרי הלכה, אני מתקשה לעתים לקבוע כיצד יש ליישם את הדברים הלכה למעשה. תשובת הרבי הייתה שאקפיד תמיד ללמוד עם חברותא, וכן שאשוב ואנסח לעצמי את כל מה שאני לומד במילותיי שלי, באנגלית או ביידיש. מאז אימצתי לי כהרגל לתרגם בעל פה את הטקסטים התורניים שאני לומד, וזה אכן מסייע לי לזכור טוב יותר את הדברים, ולהבין ביתר בהירות כיצד ליישם בפועל.

אחרי חתונתי, רציתי לממש את שאיפתי לצאת בשליחות הרבי להפיץ תורה ויהדות. הוצעו לי ארבע אפשרויות שונות של תפקידי שליחות - שלושה של השתלבות בבתי חב"ד קיימים ביוהנסבורג, ס' פאולו וס' דיאגו, ואחד של פתיחת בית חב"ד חדש בוונקובר שבקנדה. כתבתי לרבי ופירטתי את האפשרויות השונות, ומבין ארבע ההצעות הרבי בחר בוונקובר, כשהוא מתנה זאת בהסכמת אשתי.

אשתי כמובן הסכימה, וגם אני הייתי מרוצה מאוד מבחירת הרבי, שכן האפשרות המועדפת מבחינתי הייתה

של פתיחת בית חב"ד חדש מאשר עבודה תחת מישהו אחר במוסד קיים. את העובדה הזו אמנם לא ציינתי במכתבי, אבל הרבי כנראה ידע זאת בדרכים משלו. אשתף כאן בעוד שני סיפורים נוספים שחוויתי עם הרבי והממחישים את היכולת המופלאה הזו שלו לראות ולדעת את מה שנעלם מעיני אחרים.

הראשון אירע בשנים הראשונות לשליחותי בוונקובר. פעם בשבוע נהגתי לבקר בבית העסק שהיה בבעלותם של שניים מתומכיי וידידיי - קארל שטיין ובן טסלר - כדי ללמוד עמם תורה בצוותא. במהלך המפגשים הללו, קרה לא פעם שהשיחה נסובה על אודות הרבי וכוחן של ברכותיו.

באותו בית עסק עבד גם עורך דין יהודי בשם בריאן קרשו. יום אחד, היה זה בסביבות שנת תשכ"ו (1966), שאל אותי בריאן, "האם הרבי מברך גם לא יהודים?" "כמובן", השבתי.

«

לציון שבעים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות | רעיונות אישים

אמי נפטרה כעבור שלושה ימים. היא הייתה רק בת שישים ושבע.

כולנו היינו המומים וכואבים, והתקשינו ליישב בין המסר שהגיע מהרבי לבין מה שקרה בפועל. אך בהמשך, כשיצאתי יום אחד לקנות משהו, פגשתי באחד הכירורגים שניתח את אמי. התחלנו לשוחח, ובין היתר הוא אמר לי, "אמך חיה חיים ארוכים".

"איך אתה יכול לומר זאת?", הגבתי. "היא הייתה רק בת שישים ושבע!"

"נכון", הוא אמר, "אבל כשהיא הייתה מאושפזת, גיליתי שהיה לה מום בלב. אנשים עם מום כזה בדרך כלל לא שורדים מעבר לגיל ארבעים או חמישים לכל היותר, במיוחד נשים שילודות. רבות מהן נפטרות בשעת הלידה, או זמן לא רב אחר כך. אמך, אם כן, אכן חיה חיים ארוכים".

מיד התקשרתי לאבי. כשסיפרתי לו את דברי הכירורג הוא התרגש מאוד. "כעת אני מבין מה התכוון הרבי!", אמר.

אמי הייתה בת ארבעים ושלוש כאשר ילדה את אחותי, הצעירה מבין ילדיה, וכעבור שלוש שנים העניק לה הרבי את אותה ברכה לאריכות ימים. היא חיה מאז עוד עשרים ושתיים שנה!

הרב יצחק ויינברג ניהל במשך יותר מארבעים שנה את מוסדות חב"ד בפרובינציה בריטיש קולומביה, שמרכזם בעיר וונקובר, קנדה. הוא רואיין בחודש כסלו תשע"ט (2018).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ג (1973) — במכתב למר אלחנן בצלאל שיף, מזכיר אגודת האקדמאים יוצאי רוסיה, מדרבן אותו הרבי על החשיבות הרבה של הפעילות בקרב עולי רוסיה האקדמאים, החשובה גם עבור הסתדרותם הגשמית. בין היתר כותב הרבי, "חשוב מאד, ובחשיבות ממדריגה ראשונה, שיהיה קשר עם האקדמאים המגיעים משם תיכף לאחר הגעתם... כל יום בלתי מנוצל הוא יום של אבידה שאי אפשר להחזירה".¹ כ' בטבת

1 אגרות קודש כח, עמ' פז

"אשתי חולה", הוא סיפר, "והייתי רוצה שתבקש מהרבי ברכה להחלמתה".

כתבתי לרבי מכתב, ובו ציינתי את שמה ואת שם אביה, כנהוג במקרה שמבקשים ברכה עבור מי שאינו יהודי (בניגוד למקרה שבו הברכה היא עבור יהודי, שאז מציינים את שם האם. הסיבה לכך היא שעל פי הלכה, היהדות נקבעת לפי האם).

כעבור כשבוע, אחרי שהמכתב הגיע לניו יורק - היה זה עוד לפני עידן מכשירי הפקס - קיבלתי טלפון ממזכירו של הרבי, הרב בנימין קליין. "הרבי מבקש לדעת את שם אימה", מסר הרב קליין.

"אבל היא לא יהודייה", השבתי.

"אני יודע", אמר הרב קליין, "אבל הרבי ביקש לדעת את שם אימה".

התקשרתי לבריאן, והוא אמר לי ששם חמותו הוא אנה, אך גם הוא כמוני התפלא לשמוע את בקשת הרבי, וסיפר על כך לאשתו. היא התקשרה בסופו של דבר לאימה, שהתגוררה בצרפת, ושאלה אותה, "האם יש לך שם נוסף מלבד אנה?".

"למה את שואלת?", ביקשה האם לדעת.

אחרי ששמעה על בקשתו של הרבי, השתררה דממה על הקו. אחר כך היא אמרה, "הוא בוודאי איש מאוד קדוש".

היא פתחה וגילתה לביתה שהיא נולדה להורים יהודיים, ושבתור ילדה בתקופת מלחמת העולם השנייה, היא הוסתרה במנזר. בתום המלחמה, היא לא שבה אל שורשיה היהודיים, אלא נישאה בסופו של דבר לצרפתי קתולי, וחיה בתור נוצרייה.

"שמי האמיתי הוא חנה", התוודתה האישה לראשונה באזני בתה. "אני יהודייה, וכך גם את".

איך שהוא, הרבי ידע את האמת - שלמעשה בריאן היה נשוי לאישה יהודייה.

האירוע השני התרחש כעבור כעשר שנים, בשנת תשמ"ז (1987). אמי הגיעה אז מניו יורק כדי לבקר את משפחתי בוונקובר, ובמהלך שהייה שלה אצלנו היא עברה התקף לב. אחרי שהיא אושפזה, התקשר אבי למזכירות הרבי כדי לבקש ברכה, אולם המענה שנמסר לו בשם הרבי היה, "כבר בירכתי אותה באריכות ימים". בהמשך נודע לי כי כוונת הרבי הייתה לברכה שהעניק לה בשעתו, בשנת תשכ"ה (1965).

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד